

B. BERNARDI, hotel *Marko Polo* u Korčuli

»Zagreb« (1966; novi trakt 1973), robna kuća »Prima« u Splitu (1966), aerodrom »Zadar« (1967), restaurant »Lovački rog« u Zagrebu (1968), hotel »Berulia« i turistički centar u Brelima (1969), ceremonijalna zgrada Novoga groblja u Novom Sadu (1972), bivša jugoslavenska ambasada u Londonu (1973), crkva Sv. Ivana u Zadru (1977), predsjedništvo vlade NR Angole u Luandi (1978) i crkva Sv. Petra u Splitu (1984). Autor je tipskoga školskog namještaja (1952), sistema uredskoga namještaja »Skan« i dvaju proizvodnih programa tvornice »Tvin« u Virovitici: za stanove i hotele (program »Dorma«, 1977), i za radne prostorije (program »Betatvin«, 1978). — Važniji arhit. projekti: stambene zgrade u Kumrovcu (1955), hoteli »Marko Polo« (1960) i »Park« (1971) u Korčuli, zgrada multimedijskoga centra u Zagrebu (1975), upravna zgrada »Simp« (Vranje) u Beogradu (1977) te hotel »Liburna« u Korčuli (1980). Dobitnik je prvih nagrada na natjecanjima za hotel na Plitvičkim jezerima (1953), za školu u Podsusedu (1954), suvremeni jugoslavenski namještaj (1960), za »Stan bliske budućnosti« (1960) i za tipski školski namještaj (1960).

LIT.: S. Bernik, Bernardo Bernardi, Zagreb 1992.

Ž. D.

BERNARDI, Jerolim, historik i arheolog (XVII—XVIII. st.). Splitski kanonik; surađivao s P. Bizzom pri osnutku splitskoga nadbiskupskog muzeja (1750). Istražujući prošlost Splita, prepisivao je stare kodekse, prikupljao dokumente i pov. podatke (protokol o nalazu tijela Ivana Rave-njanina), dešifrirao i opisivao ant. natpise (62 prijepisa solinskih inskripcija za Zaccaria-Farlatijeva »Marmora Salonitana«), sabirao bibliografsku građu o istaknutim Dalmatincima (*Additio Hieronymi Bernardi*, dopuna Dumanicevoj »Synopsis virorum illustrium Spalatensium« u Ciccarellijevu

TH. C. BERNARDI, kuća Bernardi u Sausalitu, Kalifornija

zborniku). Sav taj opsežni materijal ustupio je poslije Farlatiju i Riceputiju za njihov »Illyricum sacrum«.

LIT.: D. Farlati, *Illyricum sacrum*, II (Marmora Salonitana), Venetiis 1753; III, 1765; V, 1775. — A. Ciccarelli, *Opuscoli riguardanti la storia degli uomini illustri di Spalato e di parecchi altri Dalmati*, Dubrovnik 1811. — F. Bulić, *Razvoj arheoloških istraživanja i nauka u Dalmaciji kroz zadnji milenij*, Zbornik MH, Zagreb 1925. K. Ké.

BERNARDI, Theodore C., arhitekt (Korčula, 3. X. 1903). Osnovnu školu polazio je u Korčuli. U SAD živi od 1912. Gimnaziju završava u San Franciscu a studij arhitekture na Kalifornijskom sveučilištu u Berkeleyju 1926. Od 1934. radi kod W. Wurster, od 1944. ravnopravni je partner a 1964—74. potpredsjednik biroa »Wurster-Bernardi-Emmons«. Predavao je na sveučilištu u Berkeleyju 1954—71. Autor je projekata za poslovne zgrade (uredske prostorije za »Schuckl Canning Company«, Niles, 1945; gl. uredska zgrada za »Richmond Chase Company«, 1945), školske objekte (Bellshaw Elementary School, 1952), urbanističko-arhitektonska rješenja sveučilišnih centara (Oakland City College, 1961; Cowell College, St. Cruz, 1966) i za obiteljske kuće. Primjenom skladnih kombinacija drva (sekvoja), cigle i stakla utječe na razvitak »kalifornijskog stila« u obiteljskoj gradnji (Drvena kuća, Stockton, 1947; Hudson House, Aptos, 1958; Gene Bernardi House, Berkeley, 1967). Jednostavnim oblikovanjem arhit. elemenata nenametljivo unosi objekte u okolinu, sjedinjujući arhitekturu i krajolik. Za projekt vlastite kuće u Sausalitu dobio je nagradu Američkog instituta za arhitekturu (AIA) 1956. J. M. M.

BERNARD POREČANIN (Bernardo Parentino ili Parenzano), slikar (Poreč, oko 1437 — Vicenza, 28. X. 1531). Pravim imenom *Lorenzo*, ime Bernardo uzima pri stupanju u red augustinaca. Slikarsku je izobrazbu stekao u Padovi pod utjecajem F. Squarcionea i A. Mantegna. Na nekim slikama vidljiv je utjecaj sjevernjačke grafike (M. Schongauer) i minijatura Liberalea da Verona. Široki krug Bernardovih slikarskih interesa i atipičnost umjetničke pojave te nepoznavanje podataka o njegovu životu razlog su što mu opus nije do kraja određen. Najznačajnija njegova slika, *Krist između svetoga Jerolima i Augustina* (Galerija Estense u Modeni), jedina je potpisana. Uz pretežito mantegneske osobine na njoj je prisutna i izvjesna sjevernjačka minucioznost u oblikovanju krajolika. Drugo s njegovo sigurno djelo freske u klasturu samostana Sv. Justine u Padovi s prizorima iz života Sv. Bernardina, ušćuvane samo u dijelovima. Male slike s prizorima iz života Sv. Antuna, a poglavito dramatično *Iskušenje Sv. Antuna* (Galerija Doria u Rimu), pokazuju utjecaj Ercolea Robertija ali i jak sjevernjački pečat; velika slika *Poklonstvo kraljeva* u Louvreu bliža je pak klasičnome izrazu tal. renesanse. A. Venturi pripisuje mu slike *Pad Sv. Pavla* u muzeju u Veroni i *Uhićenje Kristovo* iz zbirke Boromeo u Milanu. Suvremena kritika prepoznaje Bernardovu ruku u sitnoslikarijama u »Ufficiolo della Vergine« (1469) iz montecassinske biblioteke, na prvoj stranici kodeksa Pult. 53.2 iz Laurenziane u Firenci i ilustracijama inkunabule (Venecija 1483) iz knjižnice Pierpont Morgan u New Yorku. Njegovi se crteži čuvaju u British Museumu, Kupferstichkabinetu u Berlinu, Dresdenu i dr. Na temelju sličnosti s minijaturama pripisani su mu triptih *Jaslica* u Palazzu Venezia u Rimu i slika *Sv. Jerolima* iz muzeja u Toledu (Ohio). B. je jedna od najosebujnijih slikarskih osobnosti tal. quattrocenta; fantastična čudovišta i groteskno karikirani likovi na njegovim slikama anticipiraju manirizam. Dugo se držalo da je njegov opus rubna pojava renesansnoga slikarstva; pravilno je ocijenjen tek u novije doba.

LIT.: A. Venturi, Bernardo Parentino e alcuni suoi dipinti ignoti, Atti e memorie SIASP, 1926, I. — G. Muzzioli, Mostra storico nazionale della miniatura, Firenze 1953. — B. Berenson, *Pittura italiana del Rinascimento, la scuola Veneta*, Londra—Firenze 1958. — E. Ruhmer, Bernardo Parentino, Acropoli, 1960—61, I. Iv. Mat.

BERNARDUS, zvonoljevač (XVI. st.). Njegova signirana i datirana zvona u Dolini kraj Trsta (1553), u Škofijama kraj Kopra (1554) te u Novakima kraj Pazina (1569) renesansnoga su oblika i jednostavnoga dekora.

LIT.: A. Gnirs, Alte und neue Kirchenglocken, Wien 1917.

BERNFEST, Viktor, kipar (Garčin kraj Slavenskog Broda, 14. VIII. 1894 — Zagreb, 23. VIII. 1978). Studirao je na Višoj školi za umjetnost i umjetni obrt u Zagrebu (R. Valdec, R. Frangeš-Mihanović, I. Kerdić) i na specijalnom kiparskom i medaljerskom odjelu Akademije u Pragu (J. Štursa, O. Španiel). Bio je nastavnik crtanja u Subotici i Petrinji. Modelirao je portrete i figuralne kompozicije, pretežno u realističkom duhu (F. Durst, B. Dužanec, F. Kljaić, A. Turkulin, *Oplakivanje*). Na medaljama i plaketama prikazuje portrete i prizore iz lovačkog života (V. Panac, *Ispitani lovac*, J. R. Marcone). Izlagao je od 1922, samostalno u Zagrebu 1930.